

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 6Svk/20/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8019200007
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 01. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viola Takáčová
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2023:8019200007.1

Uznesenie

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov: 1/ F.. F. U., nar. XX. P. XXXX, trvale bydliskom v X., A. Č.. XXX/XX, 2/ X.. E. U., nar. X. L. XXXX, trvale bydliskom v X., A. Č.. XXX/XX, 3/ F.. F. X., nar. XX. Q. XXXX, trvale bydliskom v X., A. Č.. XXX/XX, 4/ T. Q., nar. XX. Q. XXXX, zomrelá XX. G. XXXX, trvale bydliskom v X., A. Č.. XXX/XX, 5/ P. A., nar. X. F. XXXX, trvale bydliskom v X., A. Č.. XXXX/XX, 6/ T. A.Á., nar. XX. P. XXXX, trvale bydliskom v X., A. Č.. XXXX/XX, 7/ F.. J. A.Š., nar. X. L. XXXX, trvale bydliskom v Z. - O. A., B. Č.. XXX/XX, 8/ F.. U. A., nar. XX. Q. XXXX, trvale bydliskom v Z. - O. A., B. Č.. XXX/XX, 9/ F.. P. A., nar. XX. Z. XXXX, trvale bydliskom v X., Q. H. Č.. XXX/XX, 10/ J. A., nar. XX. P. XXXX, trvale bydliskom v X., Q. H. Č.. XXX/XX, 11/ E. A., nar. XX. P.Á. XXXX, trvale bydliskom v X. - F., T. Č.. XXXX/XX, 12/ T. A., nar. XX. P. XXXX, trvale bydliskom v X. - F., T. Č.. XXXX/XX, 13/ B.. L. X., nar. X. F. XXXX, trvale bydliskom v X., A. Č.. XXXX/X, 14/ L. G., nar. X. Z. XXXX, trvale bydliskom vo V. E., Š. Č.. XXXX/XX, 15/ Q. X., nar. XX. P. XXXX, trvale bydliskom v X., Q. H. Č.. XXX/XX, 16/ D.. X. X., nar. XX. P. XXXX, trvale bydliskom v X., Q. H. Č.. XXX/XX, 17/ O. B., nar. XX. L. XXXX, trvale bydliskom v X., Š. Č.. XXXX/XX, právne zastúpených: Mgr. Adrián Bobko, advokát so sídlom v Poprade, Námestie sv. Egídia č. 78, proti žalovanému: Mesto Poprad, so sídlom v Poprade, Nábrežie Jána Pavla II. č. 3, právne zastúpenému: Mgr. Maroš Ježík, advokát so sídlom v Starej Ľubovni, pracovisko v Poprade, Murgašova č. 86/1, za účasti: SENIORPARK n. o., so sídlom v Poprade, Kvetnica č. 424, IČO: 42 092 230, právne zastúpenej: Beňo & partners advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom v Poprade, Námestie svätého Egídia č. 40/93, IČO: 44 250 029, v konaní o žalobe opomenutého účastníka, o kasačnej sťažnosti žalobcov 1/ - 17/ proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 20. januára 2022, č. k. 6S/1/2019-97, taktó

rozhodol:

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Prešove z 20. januára 2022, č. k. 6S/1/2019-97 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

odôvodnenie:

I.

1. Krajský súd v Prešove (ďalej aj „krajský súd“ alebo „správny súd“) uznesením z 20. januára 2022, č. k. 6S/1/2019-97 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“), zastavil konanie o správnej žalobe opomenutého účastníka, podanej dňa 4. januára 2019, ktorou sa žalobcovia 1/ - 17/ (ďalej spoločne len „žalobcovia“) domáhali, aby správny súd uznesením podľa § 179 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „SSP“) uložil žalovanému povinnosť doručiť žalobcom ako opomenutým účastníkom opatrenie žalovaného z 28. februára 2017 označeného ako „Určenie použitia trvalých dopravných značiek a dopravných zariadení“, č. 1866/2031/2017 (ďalej aj „opatrenie“), alternatívne, aby označené opatrenie zrušil z dôvodov podľa § 191 ods. 1 písm. d), písm. e), písm. g) SSP a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. O náhrade trov konania správny súd rozhodol podľa § 170 písm. b) SSP tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, pretože konanie bolo zastavené.

2. V rámci odôvodnenia napadnutého rozhodnutia sa krajský súd zameril na skúmanie splnenia podmienok pre postup podľa § 179 ods. 1 SSP, pričom zistil, že od vydania označeného opatrenia uplynula lehota troch rokov, a to dňa 28. februára 2020. Zároveň skonštatoval, že na plynutie lehoty nemali vplyv iné okolnosti, najmä prerušenie konania, ku ktorému došlo uznesením krajského súdu zo 16. júna 2020, č. k. 6S/1/2019-74, teda až po uplynutí trojročnej lehoty. Správny súd uzavrel, že nemal inú možnosť, ako z dôvodu takého nedostatku procesnej podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, bez existencie dôvodu na odmietnutie žaloby podľa § 98 ods. 1 SSP, konanie podľa § 99 písm. b) SSP zastaviť. K návrhu žalobcov na zrušenie opatrenia žalovaného doplnil, že uvedeným návrhom sa samostatne zaoberať nemohol, pretože takýto postup pripadá do úvahy až v prípade vyhovenia žalobe. V prípade, že sa žalobe opomenutého účastníka nevyhovie a konanie sa zastaví, nie je možné pokračovať ani alternatívne v konaní o všeobecnej správnej žalobe.

II.

3. Proti napadnutému rozhodnutiu podali dňa 2. marca 2022 prostredníctvom právneho zástupcu kasačnú sťažnosť žalobcovia (ďalej aj „sťažovatelia“), ktorí sa podľa § 462 ods. 1 SSP domáhali zrušenia napadnutého rozhodnutia a vrátenia veci správneému súdu na ďalšie konanie pri súčasnom plnom priznaní náhrady trov kasačného konania. Kasačnú sťažnosť odôvodnili s poukazom na § 440 ods. 1 písm. f), písm. g) SSP. Nesúhlasili so záverom krajského súdu o uplynutí zákonnej lehoty a mali za to, že pri posudzovaní princípov podľa § 5 ods. 1 SSP a v nadväznosti na ne, v súlade so základným princípom vyjadreným v čl. 2 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) súd nezohľadnil procesnú situáciu, na ktorú žalobcovia poukázali už v samotnej žalobe, t. j., že pôvodná žaloba bola podaná už 3. mája 2017 a toto konanie bolo zastavené pod sp. zn. 6S/17/2017, keďže žalovaný napadnuté opatrenie zrušil, čím bol daný dôvod na zastavenie konania podľa § 99 písm. g) SSP, a to aktom z 11. augusta 2017, č. 65347/6376/2017, ktorým bolo zrušené dotknuté opatrenie. Následne rozsudkom krajského súdu z 13. júna 2018, sp. zn. 6S/3/2018, bolo opatrenie z 11. augusta 2017, č. 65347/6376/2017, zrušené, čím sa navrátil pôvodný právny stav v čase pred jeho vydaním. Následne žalobcovia opätovne podali správnu žalobu.

4. Sťažovatelia vyjadrili názor, že s ohľadom na uvedené skutočnosti bolo namieste túto situáciu zohľadniť v súlade so základnými princípmi, ktoré garantujú ochranu ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov, ktorá musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty, keďže do právoplatnosti zrušujúceho rozsudku krajského súdu nebol dôvod na podanie žaloby opomenutého účastníka, a je zrejmé, že túto procesnú situáciu nezapríčinili žalobcovia. Tieto skutočnosti majú dopad na plynutie stanovenej doby pre možnosť uložiť povinnosť doručiť dotknuté opatrenie. Správny súd vec nesprávne právne posúdil, keď konanie zastavil, a týmto svojím nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcom, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pretože žalobcovia majú právo, aby bolo rozhodnuté o ich žalobe.

5. Ku kasačnej sťažnosti sťažovatelia pripojili prílohy, okrem iných aj dokument označený ako „Žiadosť o zmenu dopravného značenia - odpoveď“ z 13. novembra 2018 a uznesenie Krajského súdu v Prešove z 29. septembra 2017, č. k. 6S/17/2017-38, ktorým bolo pôvodné konanie zastavené a žalobcom bola priznaná náhrada trov konania.

6. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti vyjadril prostredníctvom právneho zástupcu podaním doručeným správneému súdu 29. marca 2022. Stručne uviedol, že kasačnú sťažnosť považuje za nedôvodnú, preto ju navrhuje zamietnuť podľa § 461 SSP. Poukázal na podané vyjadrenie k správnej žalobe, na svojich vyjadreniach zotrval a uzavrel, že napadnuté rozhodnutie správneho súdu je v súlade s ustanovením § 179 ods. 1 SSP.

7. Vyjadrenie žalobcu bolo zaslané ostatným účastníkom konania na vedomie.

8. Ďalší účastník konania, SENIORPARK n. o. (ďalej len „ďalší účastník“), sa ku kasačnej sťažnosti vyjadril prostredníctvom právneho zástupcu podaním doručeným správneému súdu 14. apríla 2022. Navrhol, aby najvyšší správny súd kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietol. Mal za to, že je nedôvodná, pretože neexistuje hmotnoprávny základ, ktorý by žalobcom dával postavenie účastníkov konania. Cestný zákon vlastníkov s komunikáciou susediacich nehnuteľností za účastníkov

konania nepovažuje. Navyše na konanie o určení dopravného značenia sa nevzťahuje Správny poriadok, a teda nie je možné pri určení okruhu účastníkov vychádzať z toho, že žalobcovia mali byť do konania ako účastníci pribratí. Takisto nie je možné hovoriť o tom, že by sa v dotknutom konaní rozhodovalo o právach žalobcov pri určení dopravného značenia. Pokiaľ by došlo k pripusteniu účastníctva osôb v konaní o určení dopravného značenia na tom základe, že sú vlastníkami bytových jednotiek v bytových domoch, bolo by podľa názoru ďalšieho účastníka takéto konanie znefunkčnené, nakoľko v praxi by dochádzalo k tomu, že ktokoľvek, kto je vlastníkom nehnuteľnosti v meste či obci, by mohol ako účastník správneho konania využívať všetky opravné prostriedky proti prípadným opatreniam cestného orgánu o určení dopravného značenia na miestnych komunikáciách tvrdiac, že takýmto opatrením môžu byť jeho práva dotknuté. Tu však treba brať zreteľ aj na účel samotného cestného zákona a konania o určení dopravného značenia, a tiež na to, že dopravné značenie možno určiť len za zákonom stanovených podmienok a za súhlasu konkrétnych kompetentných správnych orgánov.

9. Vyjadrenie ďalšieho účastníka bolo zaslané ostatným účastníkom na vedomie.

10. K vyjadreniu ďalšieho účastníka sa vyjadrili žalobcovia prostredníctvom svojho právneho zástupcu podaním doručeným správneému súdu 6. mája 2022. Uviedli, že sa nestotožňujú s právnou argumentáciou ďalšieho účastníka, a poukázali na dôvody uvedené v kasačnej sťažnosti a žalobe opomenutého účastníka. Dodali, že na podanej sťažnosti naďalej trvajú.

III.

11. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“ alebo „kasačný súd“), na ktorý podľa § 101e ods. 2 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov od 1. augusta 2021 prešiel výkon súdnictva z Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo všetkých veciach, v ktorých je od 1. augusta 2021 daná právomoc najvyššieho správneho súdu, rozhodujúci v senáte podľa § 438 ods. 2 SSP, ako súd konajúci o kasačnej sťažnosti [§ 11 písm. h) SSP], po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná oprávneným subjektom (§ 442 ods. 1 SSP), v zákonom stanovenej lehote (§ 443 ods. 1 SSP), na zákonom určenom mieste (§ 444 ods. 1 SSP), proti právoplatnému rozhodnutiu krajského súdu (§ 438 ods. 1 SSP), a je prípustná, resp. jej prípustnosť nie je vylúčená (§ 439 SSP), po oboznámení sa s obsahom kasačnej sťažnosti (§ 453 SSP), bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP) dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je dôvodná.

12. Podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

13. Podľa § 2 ods. 1 SSP, v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

14. Podľa § 2 ods. 2 SSP, každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

15. Podľa § 5 ods. 1 SSP, konanie pred správnym súdom sa okrem princípov, na ktorých spočíva Civilný sporový poriadok a ktoré sa na konanie pred správnym súdom použijú primerane, riadi aj princípmi uvedenými v odsekoch 2 až 12.

16. Podľa čl. 2 ods. 1 CSP, ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty.

17. Podľa čl. 3, ods. 1, ods. 2 CSP, každé ustanovenie tohto zákona je potrebné vykladať v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, verejným poriadkom, princípmi, na ktorých spočíva tento zákon, s medzinárodnoprávnymi záväzkami Slovenskej republiky, ktoré majú prednosť pred zákonom, judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora Európskej únie, a to s trvalým zreteľom na hodnoty, ktoré sú nimi chránené. Výklad tohto zákona nesmie protirečiť tomu, čo je v jeho slovách

a vetách jasné a nepochybné. Nikto sa však nesmie dovoľávať slov a viet tohto zákona proti ich účelu a zmyslu podľa odseku 1.

18. Podľa § 440 ods. 1 písm. f) SSP, kasačnú sťažnosť možno odôvodniť len tým, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

19. Podľa § 440 ods. 1 písm. g) SSP, kasačnú sťažnosť možno odôvodniť len tým, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci.

20. Podľa § 462 ods. 1 SSP, ak kasačný súd po preskúmaní zistí dôvodnosť kasačnej sťažnosti, rozhodne o zrušení napadnutého rozhodnutia a podľa povahy vráti vec krajskému súdu na ďalšie konanie alebo konanie zastaví, prípadne vec postúpi orgánu, do ktorého pôsobnosti patrí.

21. Vo vzťahu k namietanému kasačnému dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. f) SSP kasačný súd uvádza, že tento dôvod tzv. zmätočnosti nahradil pôvodný dovolací dôvod zakotvený v predchádzajúcom procesnom predpise (zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov, ďalej len „OSP“), v ustanovení § 237 písm. f) OSP, spočívajúci v tom, že sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Z dôvodovej správy k ustanoveniu § 440 SSP vyplýva, že pojem „právo na spravodlivý proces“ nahrádza doterajší pojem „odňatie možnosti konať pred súdom“, nakoľko obsahové znaky pojmu „právo na spravodlivý proces“ vyplývajú z konštantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva i Ústavného súdu Slovenskej republiky a v zmysle tohto pojmu musí konanie ako celok vykazovať znaky spravodlivosti; nestačí jedna izolovaná vada na uplatnenie kasačnej sťažnosti... Pri posudzovaní nesprávneho procesného postupu súdu je teda rozhodujúce zhodnotenie intenzity zásahu do práva na spravodlivý proces, pričom na porušenia konkrétnych procesných práv je potrebné nahliadať v kontexte celého správneho súdneho konania.

22. Základný rámec práva na spravodlivé súdne konanie (spravodlivý proces) je obsiahnutý v článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení jeho protokolov, ktorý bol uverejnený oznámením Federálneho ministerstva zahraničných vecí pod č. 209/1992 Zb. s účinnosťou od 18. marca 1992. Toto právo je podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky implikované aj v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), keďže medzi oboma úpravami existuje zhoda zámerov a obdobný obsah (II. ÚS 71/97, IV. ÚS 195/07). Obsah tohto práva pritom nie je daný len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, ale patrí do neho i zákonom dovolené konanie súdov a iných orgánov, pretože každé také konanie, ktoré je v rozpore so zákonom, je porušením tohto ústavou zaručeného práva a súčasne porušením práva na spravodlivý proces.

23. Pod nesprávnym procesným postupom, ktorý je spôsobilý založiť kasačný dôvod podľa § 440 ods. 1 písm. f) SSP, treba rozumieť taký postup správneho súdu, ktorým sa účastníkovi konania znemožnila realizácia tých procesných práv, ktoré majú slúžiť na ochranu a obranu jeho práv a záujmov v konkrétnom konaní, za podmienky, že miera tohto porušenia bude viesť k záveru o nespravodlivosti súdneho procesu, a súčasne takýmto postupom súdu dôjde k porušeniu zákona.

24. Dôvod kasačnej sťažnosti podľa § 440 ods. 1 písm. g) SSP spočívajúci v rozhodnutí krajského súdu založenom na nesprávnom právnom posúdení veci (za súčasného porušenia zákona) je jedným z najčastejších dôvodov tohto opravného prostriedku. Jeho opodstatnenosť je daná v prípadoch, ak kasačný súd dospeje k záveru, že na prejednávajúcu vec mal byť aplikovaný iný právny predpis, než aký aplikoval krajský súd, alebo ak bol síce aplikovaný správny právny predpis, ale krajský súd ho nesprávne vyložil. Nesprávne právne posúdenie pritom môže spočívať v právnych predpisoch tak hmotného, ako aj procesného práva.

25. Predmetom tohto kasačného konania je posúdenie správnosti postupu a záveru krajského súdu, ktorý s poukazom na § 179 ods. 1 SSP zastavil konanie v danej veci z dôvodu, že žaloba opomenutého účastníka bola podaná oneskorene, t. j. urobil záver, že od vydania dotknutého opatrenia uplynuli viac ako tri roky.

26. Podľa § 179 ods. 1 SSP, ak správnu žalobu podá niekto, kto tvrdí, že mu rozhodnutie orgánu verejnej správy alebo opatrenie orgánu verejnej správy nebolo doručené, hoci sa s ním ako s účastníkom administratívneho konania malo konať (ďalej len "opomenutý účastník"), správny súd overí správnosť tohto tvrdenia a skutočnosť, či od vydania napadnutého rozhodnutia alebo opatrenia neuplynuli viac ako tri roky, a ak sú tieto podmienky splnené, uznesením rozhodne, že orgán verejnej správy je povinný doručiť opomenutému účastníkovi vo veci vydané rozhodnutie alebo opatrenie.

27. Podľa § 179 ods. 4 (veta druhá) SSP, správny súd zastaví konanie vždy aj vtedy, ak od vydania napadnutého rozhodnutia alebo opatrenia do podania žaloby opomenutým účastníkom uplynuli viac ako tri roky.

28. Lehota zakotvená v § 179 ods. 1 SSP, určená pre opomenutého účastníka, je lehotou prekluzívnou, to znamená, že po jej uplynutí už nie je možné účinne sa domáhať ochrany predmetných práv a tieto prekludujú, teda okamihom uplynutia zanikajú. Účelom striktného časového obmedzenia vo forme preklúzie je predovšetkým snaha zákonodarcu o zachovanie právnej istoty spojenej s účinkami napadnutého rozhodnutia alebo opatrenia, majúceho priamy vplyv na ním dotknuté osoby. Časový úsek troch rokov pritom zákonodarca považoval za adekvátny, postačujúci tak vo vzťahu k možnosti uplatnenia práva opomenutého účastníka na súdnu ochranu, ako i vo vzťahu k zachovaniu právnej istoty v právnych vzťahoch založených napadnutým aktom. Táto trojročná lehota je zároveň lehotou objektívnou, ktorej začiatok sa viaže na vydanie správneho aktu, s tým, že správny súd je vždy povinný zisťovať, či od dátumu jeho vydania neuplynuli viac ako tri roky. Z obsahu ustanovenia § 179 ods. 1 SSP a následne i § 179 ods. 4 SSP potom jednoznačne vyplýva i skutočnosť, že zachovanie lehoty sa posudzuje ku dňu podania správnej žaloby účastníkom, ktorý tvrdí, že bol v konaní pred orgánom verejnej správy opomenutý.

29. Z obsahu spisového materiálu v predmetnej veci vyplýva, že správna žaloba bola na krajský súd podaná 4. januára 2019 a napadnuté opatrenie bolo vydané 28. februára 2017. Z porovnania časového úseku medzi uvedenými dátumami je zrejmé, že v čase podania správnej žaloby lehota viac ako troch rokov od vydania napadnutého opatrenia neuplynula tak, ako to uzavrel krajský súd.

30. Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na to, že lehota troch rokov od vydania napadnutého opatrenia v zmysle § 179 ods. 1 SSP uplynula dňa 28. februára 2020, pričom túto skutočnosť konštatoval dňom 20. januára 2022, teda uplynutie lehoty posudzoval ku dňu svojho rozhodovania. Takýto postup krajského súdu však nie je správny. Výklad ustanovenia § 179 ods. 1 SSP, ktorý umožňuje viazať plynutie lehoty, spojenej s možnosťou uplatnenia práv konkrétneho účastníka, na konanie zo strany súdu, je neprípustný, pretože robí účastníka konania vo vzťahu k zachovaniu lehoty závislým od (svoj)vôle súdu a jeho časových či organizačných možností, prípadne účelnosti jeho úkonov, čo je v rozpore s čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a zároveň popretím základných princípov konania i práv žalobcov na súdnu ochranu a spravodlivý proces. Skutočnosť, že krajský súd rozhodol vo veci až tri roky po podaní správnej žaloby (bez ohľadu na dobu prerušenia konania, ktoré sa z hľadiska následného zastavenia konania javí ako bezúčelné), nemôže byť na ťarchu účastníkovi, ktorý správnu žalobu podal v lehote. Navyše ide o priamy rozpor s jasným znením ustanovenia § 179 ods. 4 SSP, ktorý striktno určuje okamih, ku ktorému sa zachovanie lehoty počíta, a tým je okamih podania žaloby. Z napadnutého rozhodnutia krajského súdu nie je zrejmé, prečo sa k takejto nesprávnej interpretácii zákona priklonil, ani akými právnymi úvahami sa pri tom spravoval, keď sa napriek jasnému zneniu zákona v § 179 ods. 4 SSP priklonil k posudzovaniu lehoty až ku dňu svojho rozhodovania. V tejto súvislosti potom neobstojí ani prípadný poukaz na snahu o dôsledné zachovanie princípu právnej istoty na úkor práv účastníkov.

31. Vzhľadom na dosiaľ uvedené je potrebné konštatovať, že neoprávneným zastavením konania na základe nesprávneho výkladu (interpretácie) zákona, resp. popretím jeho jasného a nepochybného znenia, v tejto veci došlo k odopretiu práva na súdnu ochranu, a tým v konečnom dôsledku i k odmietnutiu spravodlivosti (denegatio iustitiae) zo strany krajského súdu, čo je dôvod na zrušenie napadnutého rozhodnutia.

32. Najvyšší správny súd pri preskúmaní veci taktiež zistil i ďalší dôvod (oproti namietaným kasačným dôvodom) na zrušenie napadnutého rozhodnutia, a to dôvod podľa § 440 ods. 1 písm. b) SSP, keďže z lustrácie v Registri obyvateľov vykonanej na kasačnom súde vyplývalo, že žalobkyňa T. Q.Á., narodená

XX. Q. XXXX, zomrela dňa XX. G. XXXX, t. j. v priebehu konania na krajskom súde. Je evidentné, že žalobkyňa 4/ zomrela prv, než krajský súd vo veci rozhodol, teda k strate jej procesnej subjektivity došlo v priebehu konania pred správny súdom, ktorý bol povinný existenciu tejto esenciálnej procesnej podmienky skúmať v každom štádiu konania. Opomenutie tejto skutočnosti malo za následok, že krajský súd konal s fyzickou osobou, ktorej chýbala spôsobilosť mať práva a povinnosti ako účastník konania, a v tejto procesnej situácii vydal rozhodnutie, čo viedlo k zmätočnosti celého konania. V danej veci došlo i k neúčinnému doručeniu napadnutého rozhodnutia do rúk právneho zástupcu, ktorého plná moc vo vzťahu k žalobkyňi 4/ jej smrťou zanikla ex lege, teda priamo zo zákona.

33. Rezultujúc uvedené, najvyšší správny súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie je výsledkom nesprávneho procesného postupu krajského súdu, ktorý účastníkom konania (žalobcom) znemožnil uskutočnenie im patriacich procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, a napadnuté rozhodnutie je výsledkom nesprávneho právneho posúdenia veci, keď krajský súd síce aplikoval správny právny predpis, ale ho nesprávne vyložil, pričom zároveň konal s účastníkom, ktorý nemal procesnú subjektivitu, čím došlo k porušeniu zákona a k naplneniu kasačných dôvodov podľa § 440 ods. 1 písm. písm. b), písm. f), písm. g) SSP, preto je potrebné napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec krajskému súdu vrátiť na ďalšie konanie podľa § 462 ods. 1 SSP.

34. Ak dôjde k zrušeniu napadnutého rozhodnutia a k vráteniu veci na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, krajský súd aj orgán verejnej správy sú viazaní právnym názorom kasačného súdu (§ 469 SSP).

35. V novom rozhodnutí vo veci rozhodne krajský súd aj o nároku na náhradu trov kasačného konania (§ 467 ods. 3 SSP).

IV.

36. Toto rozhodnutie prijal najvyšší správny súd v senáte pomerom hlasov 3 : 0 [§ 139 ods. 4 (veta prvá) SSP v spojení s § 147 ods. 2 SSP a s § 463 SSP].

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok n i e j e prípustný.